

[Orla Møller.]

ligt, at man er vejet tilbage for paritetsprincippet i de øvrige organer. Det bestemmes nemlig, at man i tilfælde af stemmelighed ved afstemninger i 2 møder enten ved en flertalsafgørelse kan sende sagen til afgørelse i et højere organ eller ved fortsat stemmelighed kan lade sagen ligge. Det giver altså lærerne alle muligheder for at bevare status quo i en given situation, og det værste, som kunne ske, var altså, at en sag fik så meget røre om sig, at den endte på folketingets bord. Det kunne vel næppe karakteriseres som en katastrofe.

Der er en del af forslaget i forbindelse med studenternes repræsentation, som socialdemokratiet på det kraftigste må vende sig imod. Det er bestemmelserne om de indirekte valg gennem de faglige råd til de forskellige styrelsesorganer, og at studenterrådet skal bestå af de faglige råd. Jeg går normalt ikke rundt og leder efter dårlige motiver hos mine medmennesker, heller ikke hos undervisningsministeren, men det er mig helt uforståeligt, at en sådan bestemmelse er taget med. Direkte mistænkeligt bliver det i alt fald, når man læser den række af anordninger, som i løbet af sidste år er udsendt, gældende for en lang række af de højere læreanstalter, alle underskrevet af undervisningsministeren. I alle disse er recepten nogenlunde enslydende, gående ud på at de studerendes råd selv fastsætter regler, selv udpeger repræsentanter til konsistorium, råd, nævn og udvalg. Samme princip har med nogle ændringer ligget i forslaget for Københavns universitet, hvor der yderligere var foreslået, at studenterrådet kunne udpege afløsere, ja, tilmed sikre studenternes plads i konsistoriums forretningsudvalg. Hvorfor har ministeren da valgt en vej, der i praksis vil betyde døden for de eksisterende studenterråd på bred basis? Følges ministerens forslag, vil en studenterrådspolitik til fordel for studenternes fælles interesser være færdig. På dette punkt kan jeg forsikre ministeren at socialdemokratiet vil være helt uforsonlig. Vi finder, at denne del af forslaget er et så groft indgreb i organisationsfriheden, at det ikke blot bliver en hån mod studenterne, men også mod de demokratiseringsbestrebelse, som regeringen vel ellers har haft for øje med dette forslag.

Om disse demokratiseringsbestrebelse skal jeg yderligere tilføje, at forslaget har vist meget lidt forståelse både for det ikkevidenskabeligt uddannede personale og for de deltidsansatte. De bestemmelser, der er givet for den sidstnævnte gruppe, må bero på uvidenhed om de faktiske forhold ved universiteterne. Jeg kan f. eks. henvise til situationen ved Århus universitet, hvor 41 pct. af undervisningen foretages af deltidsansatte. Ved et enkelt fakultet er procenten over 50. Med sådanne tal udgør undervisningen ved de deltidsansatte en så væsentlig part af universitetets tilværelse, at den meget beskedne repræsentationen i fakultetsrådet ikke forekommer rimelig. Der er også problemer for de øvrige ansattes forhold, som vi vil tage op i udvalget.

Til sidst skal jeg blot sige, at vor kritik af forslaget ikke skal afholde os fra i et udvalgsarbejde at søge forbedringer af forslaget, men det vil også fremgå af det foregående, at på nogle punkter skal der meget afgørende forandringer til, før vi kan stemme for det.

Knud Bro: Jeg tror, at vi kan sige, hr. minister, at vi denne gang har været overordentlig heldige med vores tanker, idet både studenterne og professorerne er blevet vrede på os. Det tyder jo på, at vi har ramt en rimelig balance. Professorerne er vrede over, at vi tager for meget af deres indflydelse, og studenterne siger, at vi på den anden side ikke giver dem nok. Jeg tror, hr. Orla Møller har ret i, at vi på en række områder har brudt den oplyste enevælde, lad os kalde det det, men at man skulle bevæge sig ind i en stænderforsamlingslignende tilstand, det er nok mere båret af hr. Orla Møllers lyriske evner end af en egentlig saglig vurdering af, hvad det er vi gør.

Om nu en tredjedel medindflydelse er det helt rigtige demokratiske tal, kan selvfølgelig være svært at sige, men vi synes, at vi med det forslag, vi her har lavet, har givet en rimelig balance mellem de forskellige grupper, studenterne, professorerne og de andre lærere, som også bør have medindflydelse på tilrettelæggelsen af arbejdet på universiteterne og de højere læreanstalter. At vi så bliver kaldt sancho panzaer, og at man siger, at man i forslaget ser en væsentlig kim til et nyt studenteroprør — der har